TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2008. gada 10. jūlijā *

Lieta C-33/07

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Tribunalul Dâmboviţa* (Rumānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2007. gada 17. janvārī un kas Tiesā reģistrēts 2007. gada 24. janvārī, tiesvedībā

Ministerul Administraţiei şi Internelor — Direcţia Generală de Paşapoarte Bucureşti

pret

Gheorghe Jipa.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], tiesneši A. Ticano [*A. Tizzano*] (referents), E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*] un E. Levits,

* Tiesvedības valoda — rumāņu.

ģenerāladvokāts J. Mazaks [*J. Mazák*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Rumānijas valdības vārdā — E. Ganea [*E. Ganea*], pārstāve,

— Grieķijas valdības vārdā — E. Skandalu [*E. Skandalou*] un Dž. Papadžani [*G. Papagianni*], pārstāves,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — D. Maidani [*D. Maidani*] un I. Trifa [*I. Trifa*], pārstāves,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2008. gada 14. februāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt EKL 18. pantu un Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvas 2004/38/EK par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK, 72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/34/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK un 93/96/EEK (OV L 158, 77. lpp., kļūdas labojums OV L 229, 35. lpp.), 27. pantu.

2 Šis lēmums iesniegts saistībā ar tiesvedību par *Ministerul Administraţiei şi Internelor — Direcţia Generală de Paşapoarte Bucureşti* (Valsts pārvaldes lietu un iekšlietu ministrija — Bukarestes Pasu ģenerāldirektorāts, turpmāk tekstā — "ministrija") lūgumu *Tribunalul Dâmboviţa* [Dambrovicas tiesa] pieņemt nolēmumu, aizliedzot Jipa [*Jipa*] kungam, kas ir Rumānijas pilsonis, ceļot uz Beļģiju uz laiku līdz trīs gadiem.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Direktīvas 2004/38 4. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Neskarot noteikumus par ceļošanas dokumentiem, ko piemēro valstu robežkontrolei, visiem Savienības pilsoņiem ar derīgu personas apliecību vai pasi un viņu ģimenes locekļiem, kas nav nevienas dalībvalsts pilsoņi un kam ir derīga pase, ir tiesības izceļot no dalībvalsts teritorijas, lai ceļotu uz citu dalībvalsti."

4 Saskaņā ar Direktīvas 2004/38 27. panta 1. un 2. punktu:

"1. Ievērojot šīs nodaļas noteikumus, dalībvalstis neatkarīgi no valstiskās piederības drīkst ierobežot Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu pārvietošanās un uzturēšanās brīvību sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai sabiedrības veselības apsvērumu dēļ. Šādus apsvērumus neizmanto ekonomiskos nolūkos.

2. Pasākumi, ko veic sabiedriskās kārtības vai valsts drošības apsvērumu dēļ, atbilst proporcionalitātes principam un pamatojas tikai uz attiecīgā indivīda personisko darbību. Iepriekšējas kriminālas sodāmības pašas par sevi nav pamatojums šādu pasākumu veikšanai.

Attiecīgā indivīda personiskajai darbībai jārada faktiski, attiecīgajā brīdī esoši un pietiekami nopietni draudi, kas skar vienu no sabiedrības pamatinteresēm. Nav pieņemami apsvērumi, kas atdalīti no konkrētā gadījuma iezīmēm vai pamatojas uz vispārējas profilakses apsvērumiem."

Valsts tiesiskais regulējums

5 1995. gada Nolīguma starp Beļģijas Karalistes valdību, Luksemburgas Lielhercogistes valdību un Nīderlandes Karalistes valdību, no vienas puses, un Rumānijas valdību, no otras puses, par tādu personu atpakaļuzņemšanu, kuras uzturas nelegāli, un kas apstiprināts ar Rumānijas Valdības dekrētu Nr. 825/1995 (1995. gada 20. oktobra *Monitorul Oficial al României* Nr. 241; turpmāk tekstā — "nolīgums par atpakaļuzņemšanu"), 1. pantā ir noteikts:

"Rumānijas valdība pēc Beļģijas valdības, Luksemburgas valdības vai Nīderlandes valdības lūguma un bez jebkādām formalitātēm savā teritorijā uzņem atpakaļ ikvienu, kas neizpilda vai vairāk neizpilda nosacījumus, lai varētu iebraukt vai uzturēties Beļģijas, Luksemburgas vai Nīderlandes teritorijā, ja ir pierādīts vai pieņemts, ka attiecīgā persona ir Rumānijas pilsonis."

6 2005. gada 20. jūlija likuma "Par Rumānijas pilsoņu brīvas pārvietošanās uz ārvalstīm nosacījumiem" (2005. gada 29. jūlija *Monitorul Oficial al României* Nr. 682), redakcijā, kas ir piemērojama šai lietai (turpmāk tekstā — "Likums Nr. 248/2005"), 3. panta 1. un 3. punktā ir paredzēts:

"1. Rumānijas pilsoņu tiesības brīvi pārvietoties uz ārvalstīm var ierobežot tikai īslaicīgi šajā likumā paredzētajos gadījumos un atbilstoši tajā paredzētajiem nosacījumiem; šāds ierobežojums ir uzskatāms par šīs brīvības atcelšanu vai attiecīgā gadījumā par šīs brīvības ierobežojumu.

[..]

3. Jebkurš ierobežojums tiesībām brīvi pārvietoties uz ārvalstīm ir pagaidu aizliegums ceļot uz īpaši norādītajām valstīm, ko kompetentās Rumānijas iestādes nosaka atbilstoši šajā likumā paredzētajiem nosacījumiem."

7 Likuma Nr. 248/2005 38. pantā ir noteikts:

"Ierobežojumu Rumānijas pilsoņu tiesībām brīvi pārvietoties uz ārvalstīm var noteikt uz laika periodu, kas nepārsniedz trīs gadus, ievērojot šādus nosacījumus un šo ierobežojumu attiecinot vienīgi uz:

a) personu, kuru valsts ir izraidījusi, pamatojoties uz nolīgumu par personu atpakaļuzņemšanu, kas noslēgts starp Rumāniju un attiecīgo valsti;

b) personu, kuras uzturēšanās valsts teritorijā šīs personas veikto darbību dēļ vai to darbību dēļ, kuras tā varētu veikt, varētu nopietni kaitēt Rumānijas interesēm vai attiecīgā gadījumā divpusējām attiecībām starp Rumāniju un attiecīgo valsti."

8 Likuma Nr. 248/2005 39. pantā ir paredzēts:

"Likuma 38. panta a) punktā paredzētajā gadījumā pēc Pasu ģenerāldirektorāta lūguma saistībā ar to valsti, no kuras šī persona tika repatriēta, lēmumu pieņem tiesa,

kuras teritoriālajā jurisdikcijā dzīvo šī persona, vai arī gadījumā, ja attiecīgā persona uzturas ārvalstīs, — *Tribunalul Bucureşti* [Bukarestes Tiesa]."

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

9 2006. gada 10. septembrī Jipa izbrauca no Rumānijas, lai ieceļotu Beļģijas Karalistē. 2006. gada 26. novembrī "nelegālās uzturēšanās" dēļ šajā dalībvalstī viņš tika izdots Rumānijai saskaņā ar Nolīgumu par atpakaļuzņemšanu.

10 2007. gada 11. janvārī ministrija iesniedza lūgumu *Tribunalul Dâmboviţa* [Dambrovicas tiesā], lai tā saskaņā ar Likuma Nr. 248/2005 38. un 39. pantu pieņemtu nolēmumu, aizliedzot Jipam ieceļot Beļģijā uz laiku līdz trīs gadiem.

11 Iesniedzējtiesa uzsver, ka ministrijas lūgumā nav precizēts "nelegālās uzturēšanās", kuras rezultātā Jipa bija jāuzņem atpakaļ Rumānijā, raksturs.

12 Šādos apstākļos *Tribunalul Dâmboviţa* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai EKL [..] 18. pants ir jāinterpretē tādā nozīmē, ka Rumānijā spēkā esošais tiesiskais regulējums ([likuma Nr. 248/2005] 38. un 39. pants) ir šķērslis personu tiesībām brīvi pārvietoties?

2. a) Vai [likuma Nr. 248/2005] 38. un 39. pants, kas kavē personas (kura ir Rumānijas pilsonis un tagad arī Eiropas Savienības pilsonis) brīvu pārvietošanos uz citu valsti (šajā gadījumā uz Eiropas Savienības dalībvalsti), ir šķērslis personu tiesībām brīvi pārvietoties, kas ir paredzētas EKL 18. pantā;

b) vai Eiropas Savienības dalībvalsts (šajā gadījumā Rumānija) var ierobežot savu pilsoņu tiesības brīvi pārvietoties citas dalībvalsts teritorijā?

3. a) Vai jēdziens "nelegāla uzturēšanās" [Rumānijas] valdības dekrēta [Nr. 825/1995] nozīmē, kas ir valsts tiesību noteikums, ar kuru ir apstiprināts [Nolīgums par atpakaļuzņemšanu] (pamatojoties uz kuru, tika nolemts izdot Rumānijai atbildētāju, kurš attiecīgajā valstī "uzturējās nelegāli"), ir "sabiedriskās kārtības" vai "valsts drošības" iemesls, kas paredzēts Direktīvas 2004/38 27. pantā, un tādējādi attaisno ierobežojuma noteikšanu attiecībā uz šādas personas tiesībām brīvi pārvietoties;

b) gadījumā, ja atbilde uz iepriekš uzdoto jautājumu ir apstiprinoša, vai Direktīvas [2004/38] 27. pants jāinterpretē tādā nozīmē, ka dalībvalstis var automātiskā veidā, nepārbaudot attiecīgās personas "personisko darbību", noteikt ierobežojumus attiecībā uz Eiropas Savienības pilsoņa tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties, pamatojoties uz "sabiedrisko kārtību" un "valsts drošību"?"

13 Iesniedzējtiesa, uzskatot, ka minētie jautājumi prasa steidzamu Tiesas atbildi, ņemot vērā, ka Jipam ir jābūt tiesībām izmantot savas tiesības brīvi pārvietoties vai pēc iespējas ātrāk uzzināt, ka viņš var tikai ierobežoti izmantot šīs tiesības, lūdza Tiesu piemērot lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu paātrinātu procesu saskaņā ar Tiesas Reglamenta 104.a panta pirmo daļu.

14 Tiesas priekšsēdētājs šo lūgumu ar 2007. gada 3. aprīļa rīkojumu noraidīja, pamatojoties uz to, ka nav izpildīti 104.a panta pirmajā daļā ietvertie nosacījumi.

Par prejudiciāliem jautājumiem

15 Uzdodot šos jautājumus, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai EKL 18. pants un Direktīvas 2004/38 27. pants pieļauj valsts tiesisko regulējumu, ar kuru ir atļauts ierobežot dalībvalsts pilsoņa tiesības pārvietoties uz citu dalībvalsti, pamatojoties uz to, ka viņš no šīs valsts iepriekš bija izdots sakarā ar to, ka viņš tajā bija "uzturējies nelikumīgi".

16 Savos Tiesai iesniegtajos rakstveida apsvērumos Rumānijas valdība un Grieķijas valdība, kā arī Eiropas Kopienu Komisija ir vienisprātis par to, ka uz šiem jautājumiem ir jāatbild apstiprinoši.

17 Šajā sakarā ir jānorāda, ka Jipam kā Rumānijas pilsonim ir Savienības pilsoņa statuss atbilstoši EKL 17. panta 1. punktam un tāpēc viņš arī attiecībā uz savu izcelsmes dalībvalsti var atsaukties uz tiesībām, kas ir saistītas ar šādu statusu, cita starpā uz EKL 18. pantā piešķirtajām tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā (šajā sakarā cita starpā skat. 2001. gada 20. septembra spriedumu lietā C-184/99 *Grzelczyk*, *Recueil*, I-6193. lpp., 31.–33. punkts; 2006. gada 26. oktobra spriedumu lietā C-192/05 *Tas-Hagen* un *Tas*, Krājums, I-10451. lpp., 19. punkts, kā arī 2007. gada 23. oktobra spriedumu apvienotajās lietās C-11/06 un C-12/06 *Morgan* un *Bucher*, Krājums, I-9161. lpp., 22. un 23. punkts).

18 Turpinājumā ir jāprecizē, kā to ir norādījis ģenerāladvokāts savu secinājumu 35. punktā, ka tiesības brīvi pārvietoties Eiropas Savienības pilsoņiem ietver gan tiesības ieceļot dalībvalstī, kas nav viņu izcelsmes dalībvalsts, gan tiesības izceļot no

tās. Kā Tiesai jau ir bijusi iespēja to uzsvērt, EK līgumā garantētās pamatbrīvības būtu bezjēdzīgas, ja izcelsmes dalībvalsts bez pienācīga pamatojuma varētu aizliegt saviem pilsoņiem izceļot no tās teritorijas, lai ieceļotu citas dalībvalsts teritorijā (pēc analoģijas brīvības veikt uzņēmējdarbību un darba ņēmēju brīvas pārvietošanās jomā skat. 1988. gada 27. septembra spriedumu lietā 81/87 *Daily Mail and General Trust*, *Recueil*, 5483. lpp., 16. punkts; 1994. gada 14. jūlija spriedumu lietā C-379/92 *Peralta*, *Recueil*, I-3453. lpp., 31. punkts, un 1995. gada 15. decembra spriedumu lietā C-415/93 *Bosman*, *Recueil*, I-4921. lpp., 97. punkts).

19 Direktīvas 2004/38 4. panta 1. punktā turklāt tieši ir paredzēts, ka visiem Savienības pilsoņiem ar derīgu personas apliecību vai pasi ir tiesības izceļot no dalībvalsts teritorijas, lai ceļotu uz citu dalībvalsti.

20 No tā izriet, ka uz tādu situāciju, kādā ir atbildētājs pamata lietā un kura ir izklāstīta šī sprieduma 9. un 10. punktā, attiecas Eiropas Savienības pilsoņu tiesības brīvi pārvietoties un dzīvot dalībvalstu teritorijā.

21 Visbeidzot, ir jāatgādina, ka Savienības pilsoņu tiesības pārvietoties nav beznosacījumu, bet Līgumā, kā arī tā piemērošanai pieņemtajos noteikumos šīm tiesībām var būt noteikti ierobežojumi un nosacījumi (šajā sakarā cita starpā skat. 2000. gada 11. aprīļa spriedumu lietā C-356/98 *Kaba*, *Recueil*, I-2623. lpp., 30. punkts; 2003. gada 6. marta spriedumu lietā C-466/00 *Kaba*, *Recueil*, I-2219. lpp., 46. punkts, un 2008. gada 10. aprīļa spriedumu lietā C-398/06 Komisija/Nīderlande, 27. punkts).

22 Pamata lietā minētie ierobežojumi un nosacījumi it īpaši izriet no Direktīvas 2004/38 27. panta 1. punkta, ar kuru dalībvalstīm ir atļauts ierobežot Savienības pilsoņu vai viņu ģimenes locekļu pārvietošanās brīvību — cita starpā sabiedriskās kārtības vai valsts drošības apsvērumu dēļ.

23 Šajā sakarā Tiesa vienmēr ir uzsvērusi, ka, lai arī dalībvalstīm saskaņā ar to vajadzībām, kuras katrā dalībvalstī un laika periodā var atšķirties, principā ir tiesības noteikt sabiedriskās kārtības un valsts drošības prasības, tomēr Kopienu kontekstā un it īpaši kā pamatojums atkāpei no personu brīvas pārvietošanās pamatprincipa šīs prasības ir jāinterpretē šauri un to saturu nevar noteikt katra dalībvalsts vienpusēji bez Eiropas Kopienu iestāžu kontroles (šajā sakarā skat. 1975. gada 28. oktobra spriedumu lietā 36/75 *Rutili*, *Recueil*, 1219. lpp., 26. un 27. punkts; 1977. gada 27. oktobra spriedumu lietā 30/77 *Bouchereau*, *Recueil*, 1999. lpp., 33. un 34. punkts; 2000. gada 14. marta spriedumu lietā C-54/99 *Église de scientologie*, *Recueil*, I-1335. lpp., 17. punkts, kā arī 2004. gada 14. oktobra spriedumu lietā C-36/02 *Omega*, Krājums, I-9609. lpp., 30. un 31. punkts). Judikatūrā ir precizēts, ka sabiedriskās kārtības jēdziens katrā ziņā nozīmē, ka papildus sabiedriskiem traucējumiem, ko rada jebkurš likumpārkāpums, pastāv faktisks, attiecīgajā brīdī esošs un pietiekami nopietns apdraudējums sabiedrības pamata interesēm (skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Rutili*, 28. punkts; lietā *Bouchereau*, 35. punkts, kā arī 2004. gada 29. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās C-482/01 un C-493/01 *Orfanopoulos* un *Oliveri*, *Recueil*, I-5257. lpp., 66. punkts).

24 Šāds regulējums attiecībā uz tādām atkāpēm no minētā pamatprincipa, uz kurām dalībvalstis var atsaukties, it īpaši nozīmē, kā tas izriet no Direktīvas 2004/38 27. panta 2. punkta, ka, lai pamatotu pasākumus, ko veic sabiedriskās kārtības vai valsts drošības apsvērumu dēļ, tiem ir jāpamatojas tikai uz attiecīgā indivīda personisko darbību. Nav pieņemami apsvērumi, kas atdalīti no konkrētā gadījuma iezīmēm vai pamatojas uz vispārējas profilakses apsvērumiem.

25 Jāpiebilst, kā to pareizi norāda Rumānijas valdība, Komisija, kā arī ģenerāladvokāts savu secinājumu 43. punktā, ka pasākums, ar kuru tiek ierobežotas tiesības brīvi pārvietoties, ir jāveic, ņemot vērā apsvērumus tikai par dalībvalsts, kura veic šo pasākumu, sabiedriskās kārtības vai valsts drošības aizsardzību. Šis pasākums nevar balstīties tikai uz kādas citas dalībvalsts minētajiem iemesliem, lai pamatotu, kā pamata lietā, lēmumu par Kopienu pilsoņa izraidīšanu no šīs dalībvalsts. Tomēr tas neizslēdz, ka kompetentās valsts iestādes savā vērtējumā var ņemt vērā šādus iemeslus, lai veiktu brīvu pārvietošanos ierobežojošu pasākumu (pēc analoģijas skat. 2006. gada 31. janvāra spriedumu lietā C-503/03 Komisija/Spānija, Krājums, I-1097. lpp., 53. punkts).

26 Citiem vārdiem, tādā situācijā, kāda ir pamata lietā, to, ka Savienības pilsonis ir izdots no kādas citas dalībvalsts teritorijas, kurā viņš uzturējās nelegāli, izcelsmes dalībvalsts nevar ņemt vērā, lai ierobežotu šī pilsoņa tiesības uz brīvu pārvietošanos, ja vien viņa personiskā darbība nerada faktisku, attiecīgajā brīdī esošu un pietiekami nopietnu apdraudējumu sabiedrības pamata interesēm.

27 Situācija, kuras dēļ radās strīds pamata lietā, nešķiet tāda, kas izpilda šī sprieduma 22.–26. punktā atgādinātās prasības. It īpaši šķiet, ka no lietas materiāliem, kurus Tiesai iesniedza iesniedzējtiesa, un no Rumānijas valdības rakstveida apsvērumiem izriet, ka ministrijas lūgums ierobežot Jipa tiesības uz brīvu pārvietošanos pamatojas tikai uz Jipas izdošanu no Beļģijas Karalistes sakarā ar viņa "nelegālo uzturēšanos" šajā dalībvalstī, specifiski neizvērtējot šīs personas personisko darbību un vispār neatsaucoties uz jebkāda veida apdraudējumu, kuru šī persona rada sabiedriskajai kārtībai vai valsts drošībai. Rumānijas valdība savos rakstveida apsvērumos turklāt precizē, ka Beļģijas iestāžu lēmums, ar kuru tika uzdots izdot Jipu, arī nepamatojās uz sabiedriskās kārtības vai valsts drošības iemesliem.

28 Tomēr iesniedzējtiesai, pamatojoties uz faktiem un tiesisko regulējumu, kuri pamata lietā pamatoja ministrijas izteikto lūgumu ierobežot Jipas izbraukšanas tiesības, ir jākonstatē viss nepieciešamais šajā sakarā.

29 Šajā vērtējumā iesniedzējtiesai ir jānosaka arī, vai minētais izbraukšanas tiesību ierobežojums ir tāds, kas nodrošina sasniedzamā mērķa īstenošanu un nepārsniedz to, kas ir nepieciešams tā sasniegšanai. No Direktīvas 2004/38 27. panta 2. punkta, kā arī Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka pasākums, ar kuru ir ierobežotas tiesības brīvi pārvietoties, var tikt pamatots tikai tad, ja ar to ir ievērots samērīguma princips (šajā sakarā cita starpā skat. 1993. gada 2. augusta spriedumu apvienotajās lietās C-259/91, C-331/91 un C-332/91 *Alluè* u.c., *Recueil*, I-4309. lpp., 15. punkts; 2002. gada 17. septembra spriedumu lietā C-413/99 *Baumbast* un *R*, *Recueil*, I-7091. lpp., 91. punkts, kā arī 2002. gada 26. novembra spriedumu lietā C-100/01 *Oteiza Olazabal*, *Recueil*, I-10981. lpp., 43. punkts).

30 Līdz ar to uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild šādi: EKL 18. pants un Direktīvas 2004/38 27. pants pieļauj valsts tiesisko regulējumu, ar kuru ir atļauts ierobežot dalībvalsts pilsoņa tiesības ieceļot kādā dalībvalsts teritorijā, cita starpā pamatojoties uz to, ka viņš no tās iepriekš ir bijis izdots, jo viņš tajā bija "uzturējies nelegāli", ar nosacījumu, ka, pirmkārt, šī pilsoņa personiskā darbība rada faktisku, attiecīgajā brīdī esošu un pietiekami nopietnu apdraudējumu sabiedrības pamata interesēm un, otrkārt, attiecīgais ierobežojošais pasākums ir tāds, kas nodrošina sasniedzamā mērķa īstenošanu un nepārsniedz to, kas ir nepieciešams tā sasniegšanai. Iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai tā tas ir tās izskatāmajā lietā.

Par tiesāšanās izdevumiem

31 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

EKL 18. pants un Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvas 2004/38/EK par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK, 72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/34/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK un 93/96/EEK, 27. pants pieļauj valsts tiesisko regulējumu, ar kuru ir atļauts ierobežot dalībvalsts pilsoņa tiesības ieceļot kādā dalībvalsts teritorijā, cita starpā pamatojoties uz to, ka viņš no tās iepriekš ir bijis izdots, jo viņš tajā bija "uzturējies nelegāli", ar nosacījumu,

ka, pirmkārt, šī pilsoņa personiskā darbība rada faktisku, attiecīgajā brīdī esošu un pietiekami nopietnu apdraudējumu sabiedrības pamata interesēm un, otrkārt, attiecīgais ierobežojošais pasākums ir tāds, kas nodrošina sasniedzamā mērķa īstenošanu un nepārsniedz to, kas ir nepieciešams tā sasniegšanai. Iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai tā tas ir tās izskatāmajā lietā.

[Paraksti]